

Debreceni Ítéltábla

Mf.I.50.088/2021/8.

A Debreceni Ítéltábla Felperes cím1 alatti lakos felperesnek – a Dr. Kármán István ügyvéd (cím2) által képviselt Alperes cím3 alatti székhelyű alperes ellen, elmaradt munkabér megfizetése iránt indított perében az Egri Törvényszék 33.M.70.011/2021/29. számú ítélete ellen a felperes részéről 31. és 35., az alperes részéről 32. sorszámon benyújtott fellebbezések folytán indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét megváltoztatja és az alperes elmaradt munkabér címén való marasztalásának összegét nettó 3740 (háromezer-hétszáznegyven) euróra felemeli.

Az alperes által az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felhívására fizetendő elsőfokú eljárási illetéket 81 082 (nyolcvanegyezer-nyolcvankettő) forintra felemeli, míg a felperes által fizetendő összeget 17 798 (tizenhétezer-hétszázkilencvennyolc) forintra leszállítja.

Az alperes által az államnak az Egri Törvényszék Gazdasági Hivatala felhívására fizetendő állam által előlegezett költség összegét 24 746 (huszonnégyezer-hétszáznegyvenhat) forintra felemeli, míg a felperes által fizetendő összeget 5432 (ötezer-négyszázharminckettő) forintra leszállítja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felhívására fizessen meg 45 061 (negyvenötezer-hatvanegy) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felhívására fizessen meg 3360 (háromezer-háromszázhatvan) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által a fellebbezés körében irányadó tényállás szerint a felperes 2016-tól öregségi nyugdíjban részesült, korábban az építőiparban dolgozott, anyanyelvi szinten beszél németül.

[2] Az alperes főtevékenysége építőipari tevékenység, 2019-2020 években kizárólag németországi munkákra volt megrendelése.

[3] A peres felek 2019. július 31. napján írásbeli munkaszerződést kötöttek, mely szerint az alperes 2019. augusztus 12. napjától határozatlan időre változó helyszínen, építésvezető munkakörben, heti 20 órában, bruttó 97 500 forint havi alapbérre alkalmazta a felperest. Az írásbeli tájékoztatás értelmében a munkavégzés helye külföldi kiküldetésben, Németországban változó helyszínen volt.

[4] Az alperes által 2019. október hónapra kiállított bérjegyzék szerint 1 munkaszüneti nap mellett a felperes ledolgozott 19 napot, melyre mindösszesen bruttó 106 364 forint illette volna meg, azonban az alperes ezt nem fizette ki részére. A munkaviszonya 2019. október 28. napján megszűnt.

[5] A peres felek 2020. június 26. napján ismételt írásbeli munkaszerződést kötöttek, mely szerint az alperes 2020. június 29. napjától határozatlan időre, változó helyszínen, építésvezető munkakörben, heti 20 órában, bruttó 105 300 forint alapbérre alkalmazta a felperest. A peres felek a munkaszerződés aláírása mellett szóban abban állapodtak meg, hogy az alperes alkalmazásában a felperes kizárólag Németországban dolgozik építésvezetőként és ezért havi nettó 2500 euró munkabérben részesül. A felperes feladata volt német nyelven kapcsolatot tartani a megrendelővel, a munkavégzés helyére és a szálláshelyre szállítani az alperes munkavállalóit, a német megbízó utasításai szerint az alperes alkalmazásában álló fizikai dolgozókat beosztani, irányítani és felügyelni, a munkaidőt nyilvántartani, munkabér-előleget átvételi elismervény aláírása mellett kifizetni a fizikai dolgozóknak. Az alperes által kiállított bérjegyzékek szerint a felperest 2020. júniusban ledolgozott 2 napra bruttó 10 029 forint, a 2020. júliusban ledolgozott 23 napra bruttó 105 300 forint munkabér, míg 2020. augusztus hónapra az 1 munkaszüneti nap mellett ledolgozott 19 munkanapra bruttó 126 360 forint munkabér illette meg.

[6] A felperes a bérjegyzékeket nem kapta meg, és a fenti forintösszegű munkabért az alperes nem fizette ki a felperesnek.

[7] A felperes 2020. augusztus elején Budapesten, az alperes székhelyén átvett 2500 euró munkabért. 2020. augusztus 6. napján a felperes átvételi elismervény aláírásával igazolta dr. Kármán István, mint átadó felé, hogy a 2020. június és július hónapra esedékes munkabérét hiánytalanul átvette, követelése az alperes felé nincs. Ugyanezen a napon egy másik átvételi elismervény azt rögzítette, hogy a felperes az alperessel kötött munkaszerződés alapján munkabér címén 2155 eurót vett át. A felperes ezt követően, 2020. augusztus 10. napjától – 2020. szeptember 4. napjáig szintén munkát végzett, munkanapokon napi 10 órát, szombaton 6 órát.

[8] Az alperes MoneyGram útján 2020. augusztus 10. napján 400 eurót, majd 2020. augusztus 17-én 670 euró összeget utalt a felperes részére a Németországban esedékes munkabérelőlegek kifizetése érdekében. A felperes átvételi elismervények aláírása mellett 2020. augusztus 11. és 2020. szeptember 1. napja között fizetési előlegként kifizetett az alperes alkalmazásában álló munkavállalóknak mindösszesen 1450 euró összeget.

[9] Az alperes által a munkaviszony megszűnésekor kiállított munkáltatói igazolás szerint a munkaviszony 2020. június 29. napjától – 2020. augusztus 29. napjáig állt fenn. Az alperes részéről dr. Kármán István 2020. szeptember 11. napján e-mail üzenetben közölte a felperessel, hogy alkalmatlannak bizonyult az építésvezetői tevékenységre, és kérte, hogy elszámolás érdekében keresse fel az alperes központját.

[10] A felperes keresetlevelében elmaradt munkabér címén 2019. október hónapra nettó 1660 euró, 2020. augusztus hónapra nettó 1740 euró, 2020. szeptember hónapra nettó 440 euró, azaz mindösszesen 3840 euró megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A fentiekén túl gépjárműhasználati díj címén 2020. július és augusztus hónapokra nettó 350-350 euró, mindösszesen 700 euró megfizetését kérte. A felperes keresetében azt állította, hogy az alperessel kötött szóbeli megállapodás értelmében havi nettó 2500 euró munkabérben állapodott meg és a 2019. október, 2020. augusztus és szeptember hónapokra az az alapján számított munkabér megfizetése elmaradt.

[11] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Hivatkozása szerint az írásban megkötött munkaszerződés a valós, az alapján a munkabéreket megfizette, 2019. október hónapra 90 409 forintot, 2020. augusztus hónapra 107 400 forintot. Vitatta a 2020. szeptember hónapra igényelt munkabért, figyelemmel arra, hogy a felperes munkaviszonya 2020. augusztus 29. napján megszűnt. Hivatkozott arra, hogy a felperes 2020. augusztus 6. napján munkabér címén felvett 2155 euró összeget és nyilatkozott, hogy az alperes felé követelése nincs, valamint arra, hogy 2020. augusztus 14. napján 670 eurót, 2020. augusztus 22. napján 500 euró előleget átutalt, amely tartalmazza a felperes munkaszerződés szerinti augusztusi munkabérét is.

[12] Az elsőfokú bíróság a kijavított ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek elmaradt munkabér címén 2180 eurót, míg ezt meghaladóan a keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 44 496 forint illetéket, míg az alperest, hogy fizessen meg 54 385 forint illetéket. Kötelezte továbbá a felperest 13 580 forint állam által előlegezett költség, míg az alperest 16 598 forint állam által előlegezett költség megfizetésére. Megállapította, hogy a felmerült perköltségüket a felek maguk viselik.

[13] Az ítélet indokolása szerint az elsőfokú bíróság elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felek között milyen tartalmú megállapodás jött létre a munkaviszony létesítése vonatkozásában, mely körben a felperest terhelte a bizonyítási kötelezettség az írásbeli munkaszerződéssel szemben.

[14] Rögzítette, hogy az alperesnek 2019-2020 években kizárólag Németországban végzendő építőipari tevékenységre volt megrendelése és egybehangzóan állították a felek, hogy az alperes alkalmazásában Németországban dolgozott, Magyarországon nem. A felek egybehangzó nyilatkozatából megállapította azt is, hogy a felperes mindkét évben építésvezető munkakört töltött be. Figyelembe vette, hogy rendelkezésre állt egy 2020. augusztus 24. és augusztus 29. napja közötti időtartamra az alperesi ügyvezető nevét aláíróként feltüntető irat, mely szerint a felperes építésvezetőként dolgozott napi 10 órát, augusztus 29. napján pedig 6 órát és a dr. Kármán István által 2020. szeptember 11. napján felpereshez intézett e-mail levél is azt igazolta, hogy a felperes építésvezetőként dolgozott Németországban, és a 2020. augusztus 26. napján munkabér címén átvett 2155 euró összegről szóló átvételi elismervény azt igazolta, hogy a felperes nem forintösszegű munkabérben részesült az alperesnél. Az eljárás során meghallgatott tanú4, tanú3, tanú1 alperesi munkavállalók egybehangzóan állították, hogy a felperessel 2020-ban együtt dolgoztak, a munkabérük nettó 12 euró/óra volt, azonban a felperes építésvezetőként ettől magasabb összegű munkabérben részesülhetett, hiszen Németországban egy építésvezető minimum 2500 eurót keres havonta. tanú5, a felperes élettársa szintén igazolta azt, hogy a felperes 2020. augusztus elején az alperestől 2500 euró munkabérben részesült.

[15] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes nem bizonyította azt, hogy a forintösszegben számfejtett munkabért ténylegesen kifizette és azt sem, hogy heti 20 órás munkaidőben foglalkoztatta a felperest, valamint, hogy 2020. augusztus 29. napján a munkaviszonya megszűnt. Ezzel szemben megállapította, hogy a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 14. §, 42. §, 44-45. §, 136. § (2) és 154. § (1) bekezdésében foglaltak ellenére a felek között létrejött szóbeli megállapodással a felperest kizárólag németországi munkavégzési helyen, építésvezetői munkakörben, teljes munkaidőben foglalkoztatta, havi nettó 2500 euró megfizetésével. Figyelemmel arra, hogy az alperes nem bizonyította a 2020. augusztus, szeptember hónapra felperes által igényelt 2180 euró megfizetését, az Mt. 157. § (1) és 158. § (1) bekezdése alapján $1740+440=2180$ euró megfizetésére kötelezte az alperest.

[16] Megalapozatlannak tartotta a 2019. október hónapra igényelt felperesi keresetet, mert bár az alperes nem bizonyította a 2019. október hónapra kiállított bérjegyzék alapján

számfejtett forintösszegű munkabér megfizetését, de tanú4 és tanú3 tanúk kizárólag a 2020. évi munkavégzés vonatkozásában tettek vallomást, míg tanú5 szintén nem tudott konkrét tényeket állítani tanúvallomásában. Figyelemmel volt emellett arra is, hogy a felperes 2020. augusztus 6. napján aláírt átvételi elismervényen akként nyilatkozott, hogy követelése az alperes felé nincs. Amennyiben a 2019. október hónapra vonatkozóan elmaradt munkabér iránti követelése volt, úgy életszerűtlen, hogy 2020. június hónapban ismételt munkaviszonyt létesít az alperesnél és munkába áll anélkül, hogy a megelőző időszakra vonatkozó igényét érvényesítené, de legalább arra bármilyen formában, akár a 2020. augusztus 6. napján aláírt egyszerű magánokiratban utalna.

[17] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes nem bizonyította, hogy az alperessel megállapodott volna a személygépkocsi amortizációs költségének megfizetésében is, így ezirányú keresetét, mint megalapozatlant szintén elutasította. Ítéletében a pervesztesség-pernyertesség arányát 55-45% arányban állapította meg a felperes javára és ez alapján kötelezte a feleket a tárgyi költségfeljegyzési jog alapján az állam által előlegezett illeték és perköltség megfizetésére.

[18] Az ítélettel szemben mindkét peres fél fellebbezést jelentett be. Az alperes fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását akként, hogy a felperes keresetét teljes mértékben utasítsa el, az illeték és az előlegezett költség teljes összegének megfizetésére a felperest kötelezze. Másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására, újabb ítélet hozatalára utasítani.

[19] Az ítélet érdemi részét illetően hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hibás, pontatlan és hiányos, mely az ügy eldöntése szempontjából döntő jelentőséggel bír. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletét végzéssel kijavította, de annak meghozatala során nem észlelte a pervesztesség-pernyertesség arányának változását, mely által az állam által előlegezett illeték és költség felosztása nem helyes. Hivatkozott arra, hogy a csatolt bérjegyzékkel igazolta, hogy a felperes a forint összegű munkabérét megkapta, csak euróban és tévesen jutott az elsőfokú bíróság arra a megállapításra, hogy a felek között nettó 2500 euróról szóló munkabérmegállapodás jött volna létre. Helytelen az elsőfokú bíróság következtetése arra, hogy a felperest 2020. szeptember hónapra is munkabér illeti meg, az ezzel kapcsolatos ítéleti tényállása ellentmondásos, annak [16] és [19] bekezdéseit illetően. A tényállás hiányos abban a körben is, hogy az alperes az ott részletezettekén kívül 2020. augusztus 22-én is átutalt 500 eurót a felperes részére MoneyGram útján, melyet a felperes nem tagadott, ugyanakkor az elsőfokú bíróság ezt az összeget nem vonta le a megítélt összegből, mint ahogy a munkavállalóknak kifizetett 1450 eurós munkabérelőleg között is szerepel 100 euróról átvételi elismervény a felperes aláírásával, melyet így igazolhatóan ő vett át. Utalt arra, hogy a felperes életkora és egészségi állapota miatt foglalkoztatta a felperest csak részmunkaidőben, melynek rögzítését a tényállásból az elsőfokú bíróság mellőzte.

[20] A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatásával kérte a 2019. október hónapra járó 1660 euró megfizetésére is kötelezni az alperest. Fellebbezésének indokai között arra hivatkozott, hogy ebben a körben az elsőfokú bíróság nem hallgatta meg a tanúkat, holott tanú⁴ 2019-ben is az alperesnél, vele együtt dolgozott Németországban. Ennek alátámasztására átvételi elismervényeket, munkavédelmi oktatást igazoló okiratot csatolt, valamint bizonyította, hogy az abban az időben ő eszközölt kifizetését munkavállaló 1 neve, munkavállaló 2 neve munkavállalók részére.

[21] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében a fellebbezésével nem érintett részben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hivatkozása szerint a felperes fellebbezésében olyan új dokumentumokat nyújtott be, amelyek bizonyítékként nem vehetők figyelembe, a 2019. októberi munkabér körében az elsőfokú bíróság ítélete helytálló döntést és ahhoz kapcsolódó indokolást tartalmaz.

[22] A felperes fellebbezési ellenkérelmében a fellebbezésével nem érintett részben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, hivatkozva arra, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a 2020. augusztus-szeptember havi munkabér körében a tényállást és megalapozottan vont le következtetéseit. Hangsúlyozta, hogy a MoneyGram rendszeren történt utalások a saját munkabérét nem érintik, mivel azok a többi munkavállaló részére járó heti előleg-költségek megtérítésére szolgáltak. A 100 euró átvételének igazolására vonatkozó hivatkozásra és bizonyítékra nyilatkozatot nem tett.

[23] A felperes által benyújtott fellebbezés teljes egészében, míg az alperes által benyújtott fellebbezés kisebb részben megalapozott az alábbiak szerint.

[24] Az ítéltábla az ítélet kötelező (Pp. 380. §) és mérlegelhető (Pp.381. §) hatályon kívül helyezésre alapot nem talált, ezért azt a Pp. 383. § (1), (2) bekezdése alapján azt érdemben bírálta felül.

[25] Az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes összesen 700 euró gépjárműhasználati díj megfizetésére irányuló kereseti kérelmét elutasító rendelkezését fellebbezés nem érte, így az ítéltábla a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési kérelmek és ellenkérelmek keretei között csak az elmaradt munkabér körében gyakorolta felülbírálati jogkörét.

[26] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiak szerint egészíti ki:

[27] A felek a 2019. évben aláírt munkaszerződéssel szemben akként állapodtak meg, hogy a felperes a németországi munkavégzésre tekintettel havi nettó 2500 euró munkabérben

fog részesülni. A felperes 2020. augusztus 25. napján átvételi elismervényen igazolva 100 eurót átvett fizetési előleg címén.

[28] Az így kiegészített tényállással az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, azonban abból részben téves következtetést vont le.

[29] Az ítéltábla egyetértett azzal, hogy 2020. évben a felek között az írásbeli munkaszerződéssel szemben olyan megállapodás jött létre, mely szerint a felperes havi nettó 2500 euró munkabérben fog részesülni, amit az ebben a körben meghallgatott tanúk vallomása és az alperesi euróban történt kifizetés igazolása alátámasztott. Az alperes által a fellebbezésben is hivatkozott bérjegyzékek tényleges kifizetést nem igazoltak, a MoneyGramon keresztüli utalások pedig inkább azt erősítették meg, hogy a fizetést az alperes euróban utalta, amit a 2020. augusztusi átvételi elismervény is alátámaszt.

[30] Nem helytálló az az érvelése sem az alperesnek, hogy a tanúk nem voltak jelen a szerződés megkötésekor, ezért annak tartalmát nem bizonyíthatják, ugyanis ebben a körben az elsőfokú bíróság nem ezt állapította meg, hanem azt értékelte, hogy minden munkavállaló euróban kapta a fizetést és a felperesnek, mint építésvezetőnek a havi bére az általuk kapott összegtől magasabb, legalább 2500 euró kellett, hogy legyen, az alperes által munkaviszonyban rögzített összegért ezt a munkát nem vállalják Németországban.

[31] A fentiek alapján az elsőfokú bíróság jogi hivatkozását az ítéltábla csak azzal egészíti ki, hogy az írásbeli munkaszerződésnek a munkabérre vonatkozó rendelkezése színlelt, azaz semmis és így érvénytelen az Mt. 27. § (2) és (3) bekezdése alapján, helyette a felek valódi akaratát tükröző szóbeli megállapodást kellett figyelembe venni. A színlelt megállapodás esetén mindkét fél akarata hibás, a színlelt akaratnyilatkozat mögött egy másik, palástolt ügylet húzódik meg, másként mondva az ügylet színlelt, így azt a valódi szándék szerint, tehát a leplezett megállapodás alapján, a tényleges munkabér-megállapodás alapján kell megítélni.

[32] Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával is, hogy az alperes nem fizette ki a felperesnek a 2020. augusztus-szeptember havi munkabérét, amely az alperesi érveléssel szemben az elsőfokú bíróság által megállapítottak szerint, 2020. szeptember 4-ig jár a felperesnek.

[33] Az elsőfokú bíróság ítélete nem ellentmondásos, annak [16] bekezdésben ugyanis a felperes tényleges munkavégzését, míg a [19] bekezdésben az alperes által kiállított munkáltatói igazoláson feltüntetett munkaviszony-tartamot rögzíti. Helyesen hivatkozott arra az elsőfokú bíróság, hogy az alperes nem igazolta ugyanakkor a munkaviszony tényleges megszűntetését 2020. augusztus 29-ével, szeptember 11-én részére még e-mail üzenetet írt. Rendelkezésre állt emellett az elsőfokú bíróság ítéletében nem hivatkozott 2020. augusztus-

szeptemberi munkaidőnyilvántartás is, ami igaz, hogy csak a többi munkavállaló munkaidejét igazolta szeptember 4. napjáig, azonban arra adat nem merült fel és életszerűtlen is lenne, hogy az építésvezető munkaviszonya egy héttel hamarabb szűnt volna meg.

[34] A felperest erre az időre megillető munkabér összecszerűségében azonban tévedett az elsőfokú bíróság, ugyanis az alperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a felperes maga is átvett 100 euró fizetési előleget, melyet a 2020. augusztus 25-én a felperes által átadóként és átvevőként is aláírt átvételi elismervény is igazolt. Ezt az okiratot a felperes csatolta az egyéb munkavállalók átvételi elismervénye mellett 33.70.011/2021/16/F/1. alatt. Ez alapján megalapozatlan az a felperesi hivatkozás, hogy csak a többi munkavállalónak fizetett ki munkabér-költség megtérítést, hiszen az általa aláírt dokumentum ezt cáfolja.

[35] A MoneyGram útján történt egyéb kifizetések vonatkozásában azonban az nem nyert bizonyítást, hogy abból más összeg is a felperest illette meg, így az alperes részben eredményes fellebbezése alapján az elsőfokú bíróság által megítélt, összesen 2180 euróval szemben a felperest 100 euróval kevesebb, azaz 2080 euró illeti meg 2020. augusztus-szeptember hónapokra.

[36] A 2019. október havi elutasított munkabér tekintetében azonban az ítéltábla szerint megalapozatlan az elsőfokú bíróság ítélete.

[37] Ebben a körben az elsőfokú bíróság azt helyesen állapította meg, hogy a tanúk a vallomásuk során nem utaltak a 2019. évi munkavégzésre, azonban az a jegyzőkönyvből nem derül ki, hogy erre irányuló kérdés, azaz bizonyítás volt-e, vagy a felperes figyelmét felhívta volna arra, hogy a 2019. évi munkaszerződéstől eltérő bérmegállapodásra is bizonyítást ajánlhat fel. Azt az elsőfokú bíróság tényként állapította meg ugyanakkor – és az alperes által sem volt vitatott –, hogy a felperes akkor is Németországban és ugyanazt a munkát végezte, mint 2020-ban, így a felperesnek a fellebbezésével egyidejűleg csatolt okirati bizonyítékoknak nem volt jelentősége. A felperes hivatkozott arra, hogy 2019-ben is 2500 euró havi bérben egyeztek meg szóban az alperessel és a következő évre bizonyított körülmények alapján életszerűtlen lenne, hogy 2019-ben ezek ne álltak volna fent.

[38] Alaptalannak találta az ítéltábla emellett az elsőfokú bíróságnak ebben a körben a 2020. augusztus 6-i egyszerű magánokiratra való hivatkozását, az ugyanis tartalma szerint nem támasztja alá azt, hogy abban a felperes elismerte volna, hogy az októberi munkabérét is megkapta. Az okirat szerint a felperes a 2020. június-júliusi esedékes munkabérét kapta meg akkor, a felperes ennek átvételét igazolta, de nem utal arra és annak szövegkörnyezetéből sem lehet következtetni arra, hogy a 2019. októberi munkabére is rendezve lenne. Az ítéltábla szerint megalapozatlan az a vélelem, hogy az elmaradt munkabérigény mellett újabb munkaviszonyt létesít az alperessel, hiszen igényét 3 éven belül érvényesítheti, és az alperes által hivatkozott dr. Kármán István ígérete mellett akár azt is feltételezhette, hogy az ismét beindult munka után rendezve lesz ez a tétel is, különösen, ha az a megélhetését biztosítja. Az

ítélőtábla emellett rámutat arra is, hogy az alperes a perben azt nem bizonyította, hogy az írásbeli szerződés szerinti munkabért forintban kifizette, holott, ha több nem is, az mindenképpen megillette volna a felperest az Mt. 157-158. §-ai alapján, de az eurós kifizetést sem igazolta.

[39] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az anyagi felülbírálat körében a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja alapján a bizonyítás eredményét okszerűtlennek minősítette, a tényállást kiegészítette, a c) pont alapján abból eltérő következtetést levonva megváltoztatta és kötelezte az alperest a 2019. október havi 1660 euró összegű munkabér megfizetésére is.

[40] A felperest megillető juttatások így 2019. októberre 1660 euró, 2020. augusztus hónapra 1740-100 euró=1640 euró, míg 2020. szeptember hónapra 440 euró, mindösszesen 3740 euró.

[41] A megváltoztatott döntés eredményeként változott a pervesztesség-pernyertesség aránya és így a meg nem fizetett és az állam által előlegezett költség viselésének aránya. A Pp. 102.§ (1) bekezdése alapján ezt a felek pervesztességük-pernyertességük arányában kötelesek megfizetni, így az ítéltábla megváltoztatta az elsőfokú bíróságnak erre vonatkozó rendelkezését is. A felperes pernyertes lett $1660+1640+440=3740$ euró tekintetében és pervesztes az elutasított 100 euró munkabér és 700 euró gépkocsihasználati díj terén. A 4540 eurós pertárgyérték alapján a pernyertesség-pervesztesség aránya 82-18%-os. A kereset benyújtásakor irányadó euró középárfolyama alapulvételével a pertárgyérték 1 634 400 forint, az állam által előlegezett illeték pedig az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. § (1) bekezdése alapján ennek 6%-a, azaz 98 064 forint. Ebből az alperes terhére esik 80 412 forint, míg a munkavállalói költségkedvezményben nem részesült felperesre 17 652 forint, melyet a felek az állami adóhatóság erre irányuló felhívására kötelesek megfizetni.

[42] A felek az állam által előlegezett költség megfizetésére is ezen arányban kötelesek, a rendelkező részben írt megbontásban.

[43] A fellebbezési érték az alperes részéről 2180 euró, a felperes részéről 1660 euró volt, azaz összesen 3840 euró. Ebből az alperes 100 euró vonatkozásában lett pervesztes, míg a felperes 3740 euró tekintetében, a pervesztesség-pernyertesség aránya tehát 3-97%.

[44] Az Itv. 46. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési illeték a fellebbezésben vitatott érték 8%-a, azaz a 3840 euró fellebbezés benyújtásakor érvényes középárfolyamra számított 1 399 680 forint alapulvételével 111 974 forint. Ebből a Pp. 83. § (2) bekezdése és a 102. § (1) bekezdése alapján az alperesre esik 108 614 forint illeték, melyből 63 543 forintot a fellebbezésével egyidejűleg már megfizetett, így további 45 061 forint, míg a felperes a fenti illetékösszegeből annak 3%-ának, azaz 3360 forint megfizetésére köteles.

[45] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Debrecen, 2022. május 31.

Dr. Tass Edina s. k. a tanács elnöke – előadó bíró, Dr. Kormos János s. k. bíró,
Dr. Répássy Árpád s. k. bíró